

JUSTITSMINISTERIET

Civil- og Politiafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 14. marts 2008
Kontor: Politikontoret
Sagsnr.: 2008-156-0124
Dok.: ANS42394

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 13 (L 38), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 14. januar 2008.

Lene Espersen

/

Barbara Bertelsen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 13 (L 38) fra Folketingets Retsudvalg:

”Mener ministeren, at det nuværende lovforslag lever op til det løfte om domfældelse som forudsætning for optagelse i registeret, som ministeren gav i sit svar til socialdemokraten Magnus Heunicke den 14. november 2006: "De skal efter at have fået en dom – hvis de får en dom, for der skal selvfølgelig være noget retssikkerhed – optræde i et såkaldt hooliganregister og simpelthen have karantæne med hensyn til overhovedet at kunne møde op på stadioner"?”

Svar:

1. Som det fremgår af pkt. 2 i de almindelige bemærkninger, bygger lovforslaget på en rapport om bekæmpelse af hooliganisme i Danmark, som en arbejdsgruppe under Rigspolitiet afgav i 2005. I rapporten anbefales det, at der bliver adgang til at meddele karantæne mod at indfinde sig til visse fodboldkampe, og at sigtelse for en eller flere af en række nærmere opregnede lovovertrædelser skal kunne danne grundlag for en sådan karantæne.

Det har således hele tiden været meningen, at den foreslåede karantæneordning skulle hvile på denne model, som i øvrigt allerede kendes fra bl.a. restaurationsforbud, jf. nærmere herom nedenfor i pkt. 3.

Da mine embedsmænd på daværende tidspunkt endnu var i gang med at se på den nærmere udmøntning af anbefalingerne i rapporten, var jeg imidlertid ved spørgetimen den 14. november 2006 endnu ikke blevet indført i – og beklageligvis derfor heller ikke opmærksom på – de nærmere elementer i forslaget, herunder sammenhængen med andre eksisterende forbudsordninger af præventiv karakter.

2. Efter lovforslagets § 2, stk. 1, nr. 1, vil det være en betingelse for, at en person kan meddeles karantæne, at der foreligger en *begrundet* mistanke – dvs. det samme mistankekrav som ved varetægtsfængsling.

Efter lovforslagets § 3, stk. 1, 1. pkt., er det politiet, der træffer afgørelse om karantæne. Det forudsættes, at politiets afgørelse om meddelelse af karantæne træffes på chargeret niveau, jf. pkt. 3.4.6. i de almindelige bemærkninger.

Meddelelse af karantæne vil være en afgørelse omfattet af forvaltningslovens regler. Det betyder bl.a., at der i forbindelse med meddelelse af

karantæne vil skulle foretages partshøring, ligesom en afgørelse om karantæne vil skulle ledsages af begrundelse og klagevejledning.

Som det fremgår af lovforslagets § 3, stk. 1, 2. pkt., vil karantæne skulle meddeles ved en skriftlig afgørelse. Det forudsættes i den forbindelse, at politiet forinden foretager en skriftlig partshøring.

I medfør af lovforslagets § 3, stk. 2, 1. pkt., vil den, som en generel karantæne vedrører, kunne forlange afgørelsen om karantæne indbragt for domstolene. Der foreslås således indført en særlig let og hurtig adgang til at få efterprøvet spørgsmålet om lovligheden af en karantæne ved domstolene.

En anmodning om indbringelse for domstolene skal efter § 3, stk. 3, være modtaget hos politiet senest 4 uger efter, at afgørelsen om karantæne meddelt den pågældende.

Efter lovforslagets § 3, stk. 4, skal sager om meddelelse af karantæne – inden en uge efter modtagelsen – indbringes af politidirektøren for retten. Det forudsættes i øvrigt, at der afholdes retsmøde snarest muligt efter, at politidirektøren har indbragt sagen for retten, jf. pkt. 3.4.7. i de almindelige bemærkninger.

3. Jeg finder på den anførte baggrund ikke, at den foreslåede ordning giver anledning til retssikkerhedsmæssige problemer.

Det skal i den forbindelse tilføjes, at formålet med karantæneordningen vil blive undergravet, hvis meddelelse af karantæne skal afvente endelig dom i den straffesag, der danner grundlag for karantænen. Det vil f.eks. betyde, at en person, der begår grov vold ved en fodboldkamp, har mulighed for at indfinde sig til de næste mange fodboldkampe, indtil der falder endelig dom i voldssagen – måske endda først efter en ankesag.

Der findes allerede i dag flere regelsæt, der giver mulighed for - på grundlag af en sigtelse - at meddele forbud mod at indfinde sig bestemte steder, jf. pkt. 3.1.1.2. i de almindelige bemærkninger. Som eksempler på sådanne forbudsordninger kan nævnes såkaldte restaurationsforbud, polititilhold, ”fliseforbud” og bortvisning (Østrigs-modellen). Ligesom den foreslåede karantæneordning ved fodboldkampe vil forbud af denne karakter i sagens natur miste den umiddelbare præventive virkning, der er

hele formålet, hvis forbuddet først kan meddeles efter endelig straffedom – dvs. ofte først efter behandling i både byretten og landsretten.

Jeg vil i den sammenhæng fremhæve følgende uddrag af Parken hørings-svar af 16. august 2007:

”For at optimere lovens virkning anser vi det for værende vigtigt, at systemet og lovens formål netop ikke modvirkes ved en bestemmelse om, at karantæne skal afvente en endelig domfældelse. Henset til domstolenes lange sagsbehandlingstider kombineret med den tiltaltes rige muligheder for forhaling og udsættelse af sagen er det vores opfattelse, at en sådan forudsætning for tildeling af karantæne vil modvirke lovens intentioner om effektivt at forhindre foretagelsen af strafbare handlinger i forbindelse med sportsarrangementer.

Et klart eksempel på problematikken er sagen fra Enghave Station i København, hvor en gruppe hooligans lavede uroligheder d. 8. december 2005, men fortsat ikke har fået en domfældelse. Såfremt lovforslaget lagde vægt på domfældelsen som betingelse for udstedelse af karantæne, ville de involverede hooligans, som i den nævnte sag, have frit lejde til udøvelsen af uroligheder i den mellemliggende periode. Det er vores klare opfattelse, at det netop er sådanne situationer, som loven søger at imødegå.

I øvrigt kan det undre, at lovforslaget netop på dette punkt har været genstand for en så betydelig debat, eftersom fænomenet med tildeling af karantæne alene på baggrund af en sigtelse allerede er kendt fra restaurationsloven, hvor man heller ikke afventer en endelig domfældelse.”

Det kan i øvrigt oplyses, at de lignende ordninger med karantæner i henholdsvis Sverige, Schweiz og Storbritannien, som lovforslaget bl.a. er inspireret af, alle – som følge af det præventive og ordensmæssige formål – indeholder adgang til at meddele karantæne på grundlag af en sigtelse, jf. pkt. 3.2. i de almindelige bemærkninger.